

”לך דומיה תהילה”
יהושע הי”ד

"וירס כבוד לעמו וילבש שריון כגיבור"
(מכבים א')

חיים יהושע נחשוני (רזמיבש)

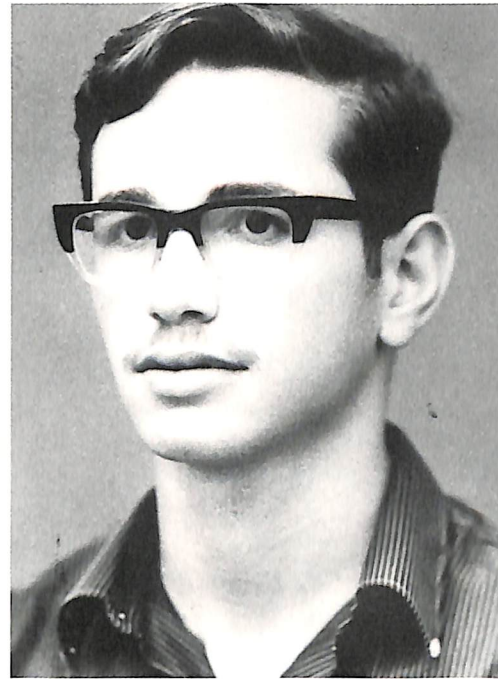
נולד כ"א תשרי תשי"א
נפל כ' תשרי תשל"ד

בני הקדוש חיים יהושע הי"ד

"הוא היה מתכוון לגמור את השם"

עברה שנה מאותו יום מר בו נפל בני הקדוש על שפת התעלה. קשה לי לכתוב עליו ולמנות מעלותיו והנשגבות, וגם אם אכתוב הרי זו כטיפה מן הים. זכרני ביום הכיפורים תשל"ד, התפללנו בבית מדרשו של האדמו"ר מספינקא שליט"א, נקטעה התפילה ונדע דבר פרוץ המלחמה. הוא ניגש אלי ואמר "אבא אלך לראות אם הגיעה אלי הקריאה". אמר ויצא. בהיותו כבר מחוץ לבית המדרש, שמע כי האדמו"ר שליט"א החל בתפילת הקטע "היה עם פיפיות", חזר על עקבותיו כדי שיצליח עוד לשמוע תפילה זו, לפני שיצא אל הקרב. עם סיומה של תפילה זו, עזב את בית הכנסת ופנה הביתה. חזר ואמר לי "עדיין לא הגיע צו הקריאה, סימן שהמצב טוב שהרי אנו השריונאים תמיד ראשונים במלחמה".

במוצאי יום כיפור הגיע אותו צו, שבישר כי בכל זאת המצב רציני. יצא אל הדרך, ובראותו אותנו - הוריו המודאגים - הרגיע באומרו: "אין לכם מה לדאוג, עד שאני אגיע יהיה כבר אחרי המלחמה". נפרדנו ממנו בלב כבד מאד. רגשות רעות רבות התעוררו בנו. עד לחול המועד סוכות לא שמענו ממנו דבר. אז הגיעה הגלויה הראשונה בה אמר כי הוא אינו חסר דבר, ובקרוב יחזור הביתה. לאחר יומיים - שוב גלויה באותו סגנון ובאותה רוח. רק בהושענא-רבא השתנו פני הדברים, הגלויה נוסחה בצורה אחרת, וכאילו בישרה כבר על הסוף המר, שעות מספר אחרי קבלתנו אותה. "לא חסר לי דבר" - כותב הוא - "רק סוכה אין ובקושי אני יודע מתי נופל החג". בסוף גלוייתו כותב הוא: "אל תנסו לשלוח לי דבר, כי אני משוכנע שכבר לא יגיע לידי". מאז משפט זה נדם קולו, עד היום המר בו הודיעו לי את האסון "בגן נעדר", ועד באו קבוצת חברים לנשק, וסיפרו

על התאריך המדויק לנפילתו.

דודו זינגר, מפקד הטנק אשר ניצל ממנו, סיפר על הרגעים שלפני. אמר הוא בעדותו: "דבריו האחרונים היו עכשיו תגידו שמע ישראל, כדי שאם יבוא טיל נספיק לפחות זאת. לא גמר והטנק התפוצץ".

גם מפקד הטנק הראשון שלו, שהיה עימו בקרב עד שלושה ימים לפני נפילתו, סיפר לי: "היינו בקרב קשה ביום חמישי א' דסוכות ולא היה לנו אוכל בטנק. חזרנו להתארגנות ביום שישי א' דחזה"מ, כולנו התנפלנו על האוכל, ורק יהושע שאל אם יש יין כדי שיוכל לקדש בערב".

היה שקט ועניו, ומטבעו לעולם לא דיבר דברים מיותרים. היה בין המצטיינים בתלמוד תורה בו למד ובישיבה. כן היה מהמצטיינים ביותר בחוג לראיית-חשבון באוניברסיטה. תמיד היה שב מהבחינה ושאלנוהו על מידת הצלחתו. "בסדר" הוא ענה, ורק אחר כך נודע לנו מפי מוריו ומתעודותיו, כי היה תמיד הראשון במבחנים. היה מסור למשפחה במסירות שאין כדוגמתה, אינני זוכר מקרה בו אמרתי לו דבר וסירב לי. בפינתו בבית מדרשו של האדמו"ר מספינקא ישב לו, ומשם עזב אל פינה אחרת בגנזיו של בורא עולמים. קשה לנו המכה עד למאד. מי יתן לנו תמורתו, מי יתן והקרבתו לא יהיה קרבן שוא, ונזכה כולנו לשלום אמיתי. אביו הכותב בדמע,

צבי נחשוני

ב"ה, כ"ז טבת התשל"ד

"רק אשר אבד לי - קנייני לעד".

לזכרו של אחינו

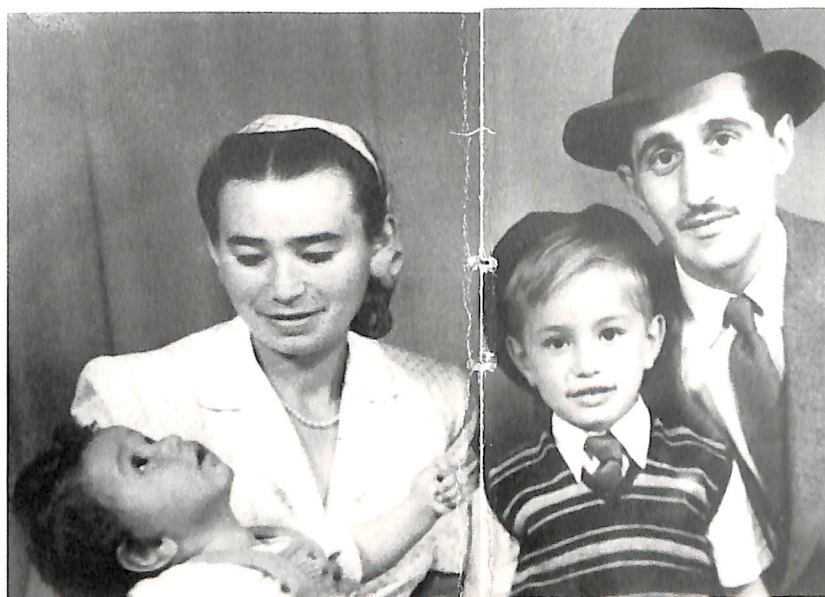
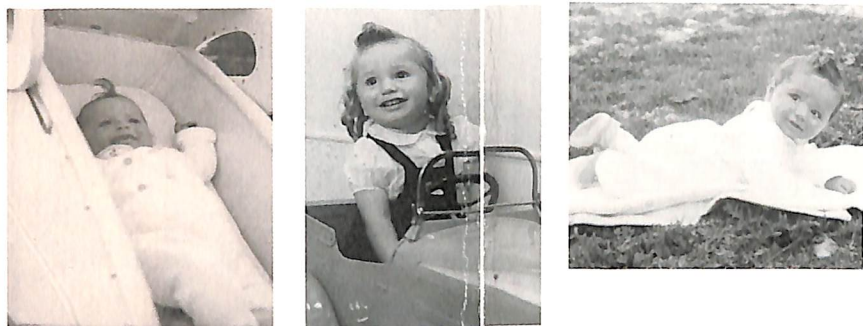
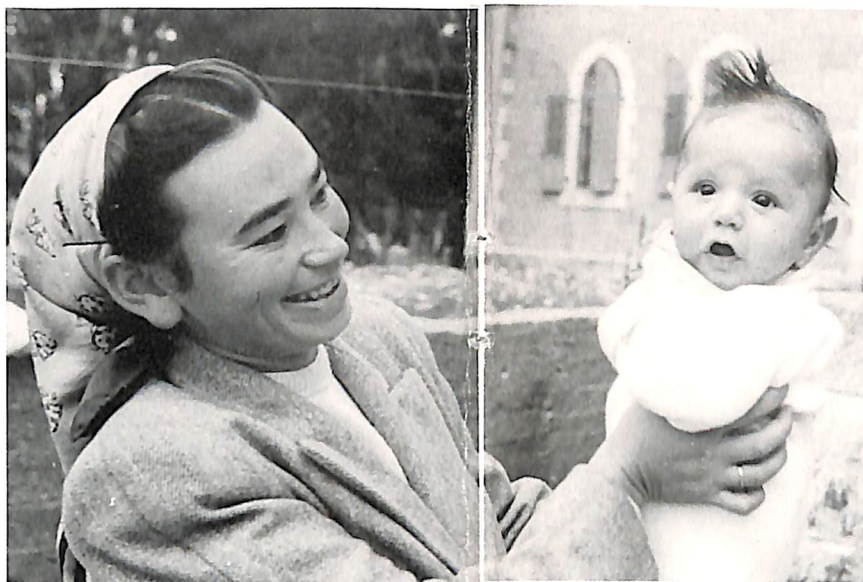
"לכל איש יש שם"

יהושע נולד בחול המועד סוכות, כ"א בתשרי תשי"א, בירושלים, כבן שני להוריו, מאיר צבי ורבקה. הוא נקרא על-שם סבו מצד אביו, רבי חיים יהושע רזמיבש הי"ד. הסבא היה מבני עליה של דור יראה של יהדות מזרח אירופה שטרם החורבן. הוא היה חסיד, ירא שמים ותלמיד חכם מופלג, שסרב לקבל עליו עול רבנות והקדיש חייו לחינוך הנוער והרבצת תורה. כך תאר אותו לימים בנו, הסופר יהודה נחשוני:

"בלילות האירה מנורה על שולחן רב מידות ועמוס ספרים עבי כרס כשנעימה דקיקה מרדימה את הבנים בלחש קדוש. קודש היו אצלו הלילות ללימודים, דף רדף דף בש"ס, במפרשים, בווהר, בספרי חסידות ומחקר... אזכור את אבא ז"ל על רקע הספרים כאשר זיכור איש כוכבים על השמים, אזכור לילותיו שלא ניתנו לשכוח, אזכור חרוות חידושיו ועומק סברותיו, אזכור אמונתו הגדולה והתמימה, אזכור זוגתו, אמי, אשר שמרה ניב פיו וידעה כי אחד קדוש מהלך בביתה".

רבי חיים יהושע עסק, בין השאר, בכתיבת חידושים לארבעת חלקי השולחן ערוך, ואף הספיק לסיים פירוש לשניים מחלקיו. כאשר הובלו יהודי מחוז גרוסרדאן בטרנסילבניה על ידי הגרמנים למחנות המוות, נטל איתו את כתב היד שאבד עימו.

רבי חיים יהושע זוגתו נספו באושוויץ - כרבים מבני המשפחה - ביום י"ג בסיון תש"ג. בנו מאיר צבי, ששהה בעיר בודפשט בעת המלחמה, הצליח להימלט מצפורני הכוחות הנאציים שעצרוהו עם כניסתם להונגריה; ובחסידי ה' הצליח יחד עם זוגתו להבריח את הגבול לרומניה כשהם

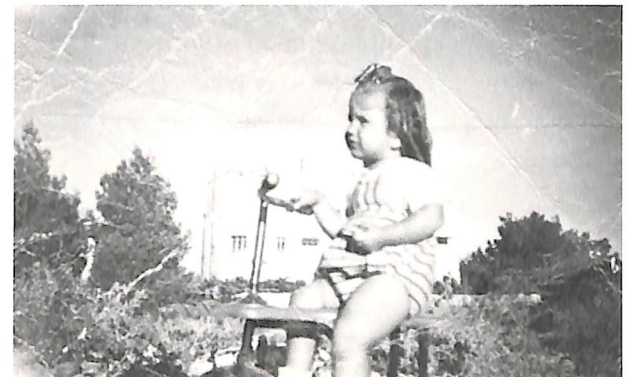
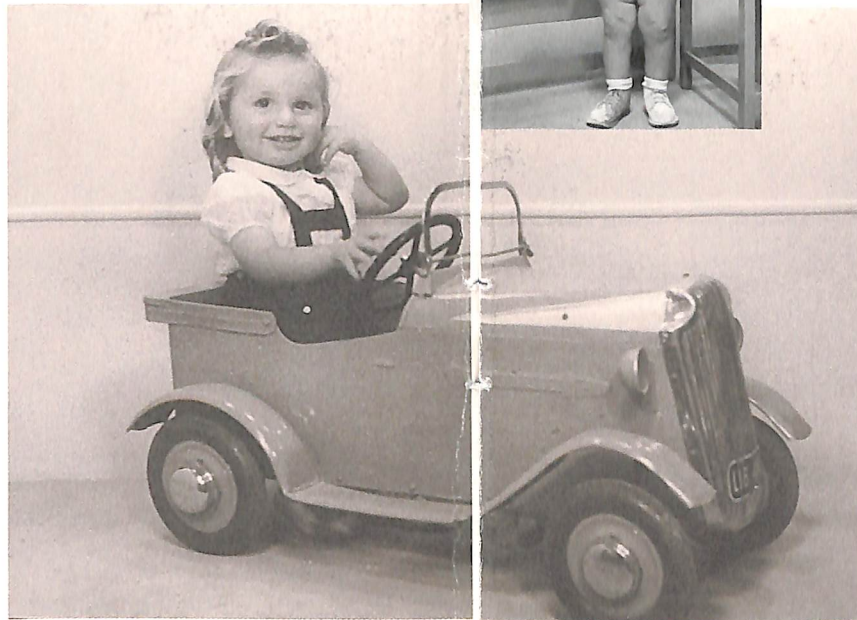

נעזרים בתעודות מזויפות. מרומניה הגיע בדרך לא דרך לארץ ישראל. כאן הקים את ביתו הפרטי ואף היטה שכמ להקמת הבית הלאומי, הן כחבר במחתרת בשורותיו של הארגון הצבאי לאומי ("האצ"ל") והן בשורות צה"ל, במהלך מלחמת השחרור.

"ימינו כצל עובר"

ימי ילדותו של יהושע עברו עליו בירושלים, בשכונת קטמון הישנה שם התגוררה משפחתו. מתמונות הילדות נשקפת דמותו של ילד יפה, בהיר עיניים ושיער, שתלתליו יורדים על מידותיו וחיוך טוב מאיר את פניו. את לימודיו היסודיים החל בבית הספר הממ"ד "במעלה" בירושלים; ומשעברה משפחתו לעיר בני ברק סיים לימודיו בבית הספר "רבי עקיבא מרכז" בעיר. בעקבות חברים המשיך יהושע דרכו לישיבת בני-עקיבא בכפר הרא"ה. שם בישיבה על ראש הגבעה, בצל הדקל הנישא; בשבילי העפר שבין בית המדרש הישן לפנימיית צריפי העץ; בין כיתות הלימוד למגרש הכדורגל - עברו עליו שנות נעורו ובגרותו. הוא התערה חברתית בבני מחזורו (שבט "נחשון"); היה אהוב ונאהב על חבריו; וכדרכו בקודש בלט בהיותו תלמיד מצטיין במגמה הריאלית-פיזיקלית. בסיום לימודיו בישיבה, לאחר התלבטות באשר להמשך דרכו, החליט להתגייס לצבא במסגרת חיל-השריון. הוא עבר את כל שלבי ההכשרה החילית: טירונות, מקצועות, צמ"פ ומבצעית. הוא נטל חלק עם יחידתו במלחמת ההתשה, ובשלהי שרותו הסדיר שימש כמדריך קשר בבית הספר לשריון. לאחר שחרורו מהצבא החל לימודיו באוניברסיטת בר-אילן, במגמת כלכלה וראיית חשבון. הוא הספיק לסיים שתי שנות לימוד אקדמאיות בהצטיינות כדרכו, תוך שמוריו בפקולטה תולים בו תקוות לעתיד ומנבאים לו גדולות - כפי שהעידו עליו לאחר נפילתו. במקביל ללימודיו - וכדי לסייע להוריו במימון הלימודים - עבד בחריצות במשרד להנהלת חשבונות. ביום הכיפורים תשל"ד התפלל כהרגלו מדי שנה עם בני משפחתו בבית הכנסת של האדמו"ר מספינקא בבני ברק (בית חסידות אליו השתייך סבו רבי חיים יהושע הי"ד לפני השואה) - משם הוזעק במהלך היום הנורא ליחידתו.

כעץ שתול על פלגי מים

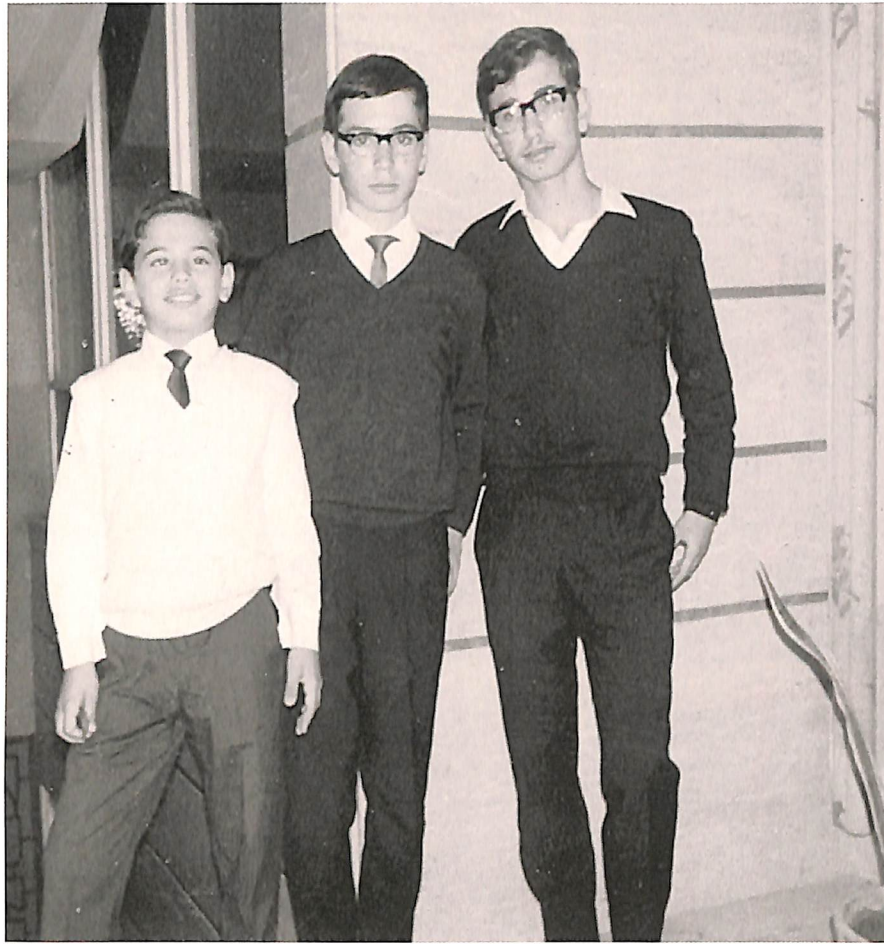
מורגל בפניו כשאדם צעיר מת לדמות מיתתו ל"עץ שנגדע" על משקל הכתוב "כי האדם עץ השדה". ואכן כעץ כך האדם - אם רצונך לבחון טיבו צא ובדוק את שורשיו וקרקע גידולו; כי האדם, בסופו של דבר ואחרי הכל, אינו אלא תבנית נוף בית הוריו.

קרקע גידולו של יהושע היתה בבית שאפיין אותו שילוב מיוחד שכבר אינו מצוי במקומותינו. מחד, נשבה בו רוח של חסידות עממית, מזרח - אירופאית; ומאידך, שרתה בו רוח של לאומיות - ציונית שורשית, ארצישראלית.

ההורים, אנשים ישרים ותמימי דרך, היוו בגופם "גשר חי" בין שני העולמות: העולם הישן שחרב בשואה הנוראה ואבד בעשן המשרפות ועימו רבים מאוד מבני המשפחה הקרובים - הורים, אחים ואחיות; והעולם החדש שקרם עור וגידים פה בארץ אבות ושבתחייתו נטלו הם חלק.

הם שנתרו "שניים מעיר ואחד ממשפחה" הקימו ביתם בירושלים ואחר כך בבני ברק. היו מתפרנסים בתחילה בעמל ודוחק מעבודת כפיהם ועם זאת כתמיד שמחים בחלקם. חיו בצמצום כשהם חוסכים מפיתם למען החשוב מכל בעיניהם - חינוך הילדים. ביתם היה בית של הצנע לכת והסתפקות במועט ש"דברי הערך והמותרות" שבו היו מאות הספרים שמלאו קירותיו לאורכם ורוחבם; וה"גאוה" היחידה בו היתה על הצלחת הילדים בתלמודם. זה היה בית ששרתה בו שמחת חיים וניגון חסידי לצד איפוק והשלמה; זה היה גם בית של נתינה, עזרה לזולת וחסד.

האב ר' מאיר צבי, היה איש יודע ספר, גדוש חוכמה ושנינה, מלא שמחה ומאציל משמחתו לאחרים, אהוב ונערץ על סביבותיו. ברבות השנים היה לכה ודואג ליגיעי כפיים, בהגנה על זכויותיהם, כנציג עובדים באיגוד המקצועי. הוא עסק רבות בגמילות חסדים ובעיקר היתה חביבה עליו מצוות

→
 "קמחא דפסחא" בה השקיע מדי שנה בשנה
 מאונו ומזמנו. האב לא עמד בשבר הגדול של
 מות בנו אהובו ולקה בבריאותו, ומני אז ועד יום
 מותו לא שב לאיתנו.

"לך דומיה תהילה"

קשה למנות שבחיו של אדם צעיר שנקטף באיבו,
 כאשר מרבית כוחותיו הפוטנציאליים טרם יצאו מן
 הכח אל הפועל. אולם דומה כי תאור תכונותיו יכול
 להעיד במשהו על מה שהיה בו ועל מה שהיה עוד
 צפון בו, ולמרבה הצער לא זכינו שיתממש. שתי
 תכונות עיקריות איפיינו אותו - הענווה והכשרון.
 יהושע היה שקט מאד מטבעו, מופנם, ממעט דיבור
 וידוע היה כשתקן. חוט של צניעות וענווה היה משוך
 עליו בכל דרכיו. מעולם לא נתפס על דברי יוהרה
 ורהב, אף שהיה לו בהחלט בסיס לכך. את שתקנותו
 תאר לימים דודו, בדברי זכרון שכתב עליו, כמי
 שמהלך והוא "נושא עימו סוד גדול".

אלה שזכו להתקרב אליו ידעו לגלות, כי מתחת
 ל"שכבת השקט" הגלויה רחשו תכונות רבות אחרות,
 ובהן, רגישות רבה ואהבת הזולת, אופטימיות ושמחת
 חיים, טוב לב וחוש הומור נפלא. הוא היה גם איש
 ספר ו"בלע" ספרים ללא הפסקה. טוב ליבו מצא
 ביטוי בסיוע ועזרה שנתן לחברים שהתקשו
 בלימודים, תוך שהוא "מושך" אותם אחריו.

לצד מידותיו היה בעל כשרון גדול. יהושע חונן
 בשכל טוב וב"ראש" מבריק ובכל שלב של חייו
 גמרו עליו מוריו ומכריו את ההלל. עיקר כשרונו
 בא לביטוי בתחום הריאלי-מתימטי. כושרו האנגליטי
 בא גם לידי ביטוי בתחביבו הגדול - משחק
 השחמט. אף שלא שיחק במסגרות רשמיות, הרי
 שכבר מילדותו "היכה" על לוח השחמט יריבים
 מבוגרים ומנוסים ממנו. יש בהחלט ב"אופיו" של
 משחק השחמט מאפיינים שהלמו את אישיותו: ניתוח
 בעיות ופתרון; "ראיית" מהלכים קדימה; איפוק
 ושליטה עצמית; המעשה עיקר ולא הדיבור.

מי באש... ומי בחרב

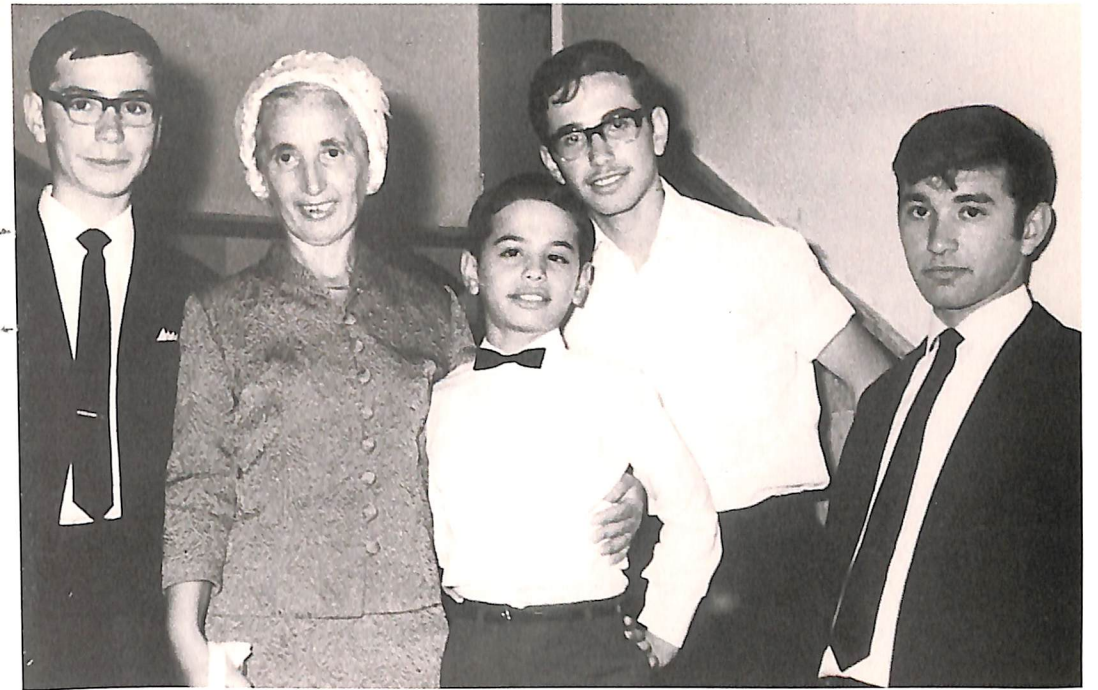
יהושע שירת כטנקיסט (בתפקיד טען-קשר) בפלוגה ב' של גדוד 407 בחטיבת השריון 600, אשר היוותה חלק מ"אוגדת שרון" במלחמת יום הכיפורים. לאחר ההתארגנות הראשונית במחסני החירום ירדה היחידה לסיני. בימים הראשונים של המלחמה נטלה היחידה חלק בקרבות הבלימה הקשים, שנועדו לעצור את הצבא המצרי שפרץ את קו המעוזים ו"שטף" לתוך חצי האי סיני. לאחר ייצוב קווי המערכה (ולאחר כשלון הנסיון הראשון לפריצת קווי האויב), הוטלה על האוגדה המשימה להעברת המלחמה אל עורף האויב - לשטח שמעבר לתעלת סואץ.

לשם ביצוע המשימה היה צורך חיוני לפרוץ דרך ב"תפר" שבין שתי הארמיות המצריות - דרך אשר דרכה ניתן יהיה להעביר את "גשר-הגלילים" ובעקבותיו את הכוחות אשר מיועדים היו לתפוס את "ראש הגשר" ממערב לתעלה, על אדמת מצרים. היה זה מהלך שנועד לנתק את הצבא המצרי מהעורף שלו ולכתרו, ועל-ידי כך, להביא להכרעה במערכה. ליל החמישה עשר באוקטובר נועד להיות ליל פריצת הציר. תאור חלקה של היחידה בה שירת יהושע באותו לילה מר ונמהר, מובא ב"ספר החטיבה" שהוצא לאחר המלחמה. להלן קטעים מתוכו:

"...דומה כי המשימה הקשה ביותר באותו לילה הוטלה על גדוד 407 שהשתתף בכוח הפריצה. עם רדת החשיכה, יצא כח הפריצה בדרכו אל התעלה. משטח ההיערכות נע הכח בשדרות כשבראשו גדוד הסיור האוגדתי ואחריו שלושת גדודי השריון ולבסוף הצנחנים.

...על גדוד 407 הוטל להיכנס אחרי הגדודים האחרים ולטהר את השטח שבין "טרטור" ו"עכביש"...פלוגה ב' בפיקודו של גלעדי היתה צריכה להמשיך על "לקסיקון" עד צומת "טרטור" ולטהר את ציר "טרטור" מערבה. הלילה היה שקט והגדוד החל נע מזרחה בלי להתקל בכוחות אויב, כשהוא עוקף את "כישוף" מדרום בדרכו ל"לקסיקון". עד מהרה החלו פני השטח להשתנות ואת מקום הדיונות הנמוכות תפסו תעלות עמוקות, תעלותיה של ה"חוזה הסינית" שנחפרו על-ידי המצרים. היו אלה תעלות עמוקות מאוד שלא איפשרו מעבר טנקים.

...כשהגיע גדוד הסיור ל"לקסון" היה במקום שקט, אך

→
 כעבור זמן מה הבחינו המצרים בשריון הישראלי ופתחו באש. היה חושך מוחלט ובמהרה החלו טנקים להיפגע. ...פלוגה ב' נעה כמתוכנן על כביש "לקסיקון" צפונה. מימין נראו שני טנקים בוערים, כנראה של גדוד אחר. הפלוגה עברה אותם ואז החלו טילים עפים לעברם. הם הבינו כי עלו על מארב ב"ט מצרי".

על קורותיו של הטנק בו שרת יהושע, בהמשך אותו לילה, העיד מפקד הטנק, אשר היה היחיד מבין ארבעת אנשי הצוות אשר נותר בחיים, ואלו דבריו:

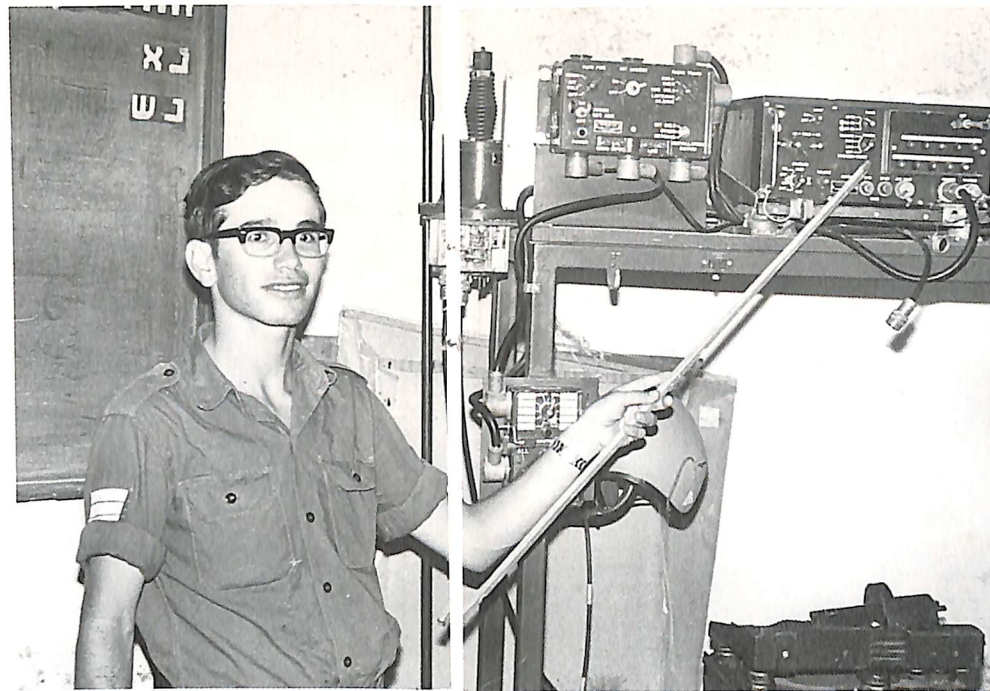
"...נתקלנו במארב בצומת 'לקסיקון'-'טרטור'. בתחילה נפגעו טנקים ב'2' ו-ב'3'. זזנו כ-800 מטר אחורה ליד הקרונות. ירינו לכיוון ממנו באו טילי ה"ט. ניסינו לפרוץ שנית, לא זוכר אם זה היה בפעם שנייה או שלישית. טנק המ"פ עלה על מוקש, ורק אז נוכחנו לדעת כי היו מוקשים בצידו הדרך. טנק ז'א' פרש זחל, פינינו את הצוות שלו לזחל"מים מאחור. בשעה 03.00 לערך, יחד עם טנק נוסף, נענו לכיוון צפון על ציר 'לקסיקון'... ניסינו לפרוץ את הצומת עוד פעם... לפתע הרגשתי פגיעה בצריח בערך מול הטען-קשר מלפנים... אני זוכר הבהק חזק... התותח היה מכוון מזרחה... עפתי החוצה... ומכאן איני זוכר דבר".

ליל פריצת הציר המתואר לעיל, אשר הוביל בסופו של דבר לשינוי פני המערכה כולה בגזרה המצרית, גבה מחיר דמים כבד. 31 מחיילי גדוד 407 נפלו במלחמה, חלקם הגדול באותו לילה. הבוקה והמבולקה ששררו בלילה הנורא הוא גרמו לחוסר ודאות באשר לגורלם של אנשי צוות הטנק של יהושע. יהושע הוכרז כ"נעדר".

רק לאחר כארבעה חודשים - שנעו בין תקוות ליאוש - ובעקבות זיהויה של הדיסקית החרוכה שנשאה את שמו, הובא יהושע לקבר ישראל, כשאחר ארונו הולכים מאות רבות של בני משפחה, חברים ומכרים, כשדמעותיהם מתערבבות עם דמעות שמיים שנתכו בגשם זלעפות מעל, ביום חורפי של חודש טבת.

"יתומם ויהגדל"

שלוש גלויות הספיק יהושע לשלוח להוריו משדה המערכה, קצרות ומאופקות היו הן, ומבליעות את הסערה המתחוללת סביבו ובתוכו. בשוליה של הגלויה האחרונה, שכתב הוא מנבא בלא דעת את העומד להתרחש,

צבא הגנה לישראל

יחידה 3.3. 3125

טקס - תשל"ד

ינ"ה - 74

לכבוד משפחת רמזים היקרה.

ביום סמל חיים יהוטף רמזים (פלד) מילני יתקפו
הקנה ברצות המלחמה המצוייה, ביום כ' תש"ד, 16 אלוק-צ
ביחידת השכיון בה שנה, הצטיין במילני תפקידו כמפקד קטי
בטח אמן בקצתם לשם נשלי, (באל) הכושרו המקצועי
(באל) כיו"ר הכהפ.

ביום ה-16 אלוקטלבר לחם עם פלוגת הקנה
המכ"צ בתצויה המצוייה, בקנה אל פני-טל גשני
(באל) המלחמה למען התעלה המצוייה.

פלוגתו פיצצה בטוש תפוחו (פלס) אל הפיק
לבוחרתו פהאום לחייה בקנה (אל) לטכני, לקנה
צב נסל.

בשמי נבשם אל חילי היחידה הנני מביא אל
השתתפותו הבלעם לבאןם הכהפ.
יפ' מול 13 המטכ"ל ותקומה פלס-חיל החיים.

והופה ~~אלוקטלבר~~
מפקד היחידה.

91-1
(1x10)

15.10.73

לדודי היקרתי שלום!
כיון מלמדי-ט"ק אומא דמלוייה אני
מנצח הצמתייה אלן ובוש עם יום מתי
יומי

אני מרגיש זעזע אמור, אובל יש
באן דבע, מה אמין טמן זה סוכה וקדמי
אני יודע מאינה יום הדג נובל.
מה שאמר לי צה לזנים נארהייק
אבל מנצתייה לכהפיה עם גלי צה,
את מרגשו לשלום פי בלוק בי אני
משונע שלא יאיר אלני.
חול משה אין יום חדל.

ד"ר לבינלם
יהושע

גלויה אחרונה שנשלחה בבוקר יום נפילתו

מתוך דברי הרב צוקרמן שליט"א בהטפד ליום ה"שלושים"

"המונה מספר לכוכבים, לכולם בשמות יקרא". יש חשיבות למספר הכללי, לבכי הכללי ולצער הכללי; אולם יש חשיבות גם לשם הנקרא לכל אחד ואחד... יש חשבון כללי של הכלל ויש חשבון פרטי של כל יחיד ויחיד. ישיבתנו איבדה שנים-עשר מתלמידיה שכל אחד ואחד מהם היה עולם בפני עצמו; כל אחד ואחד בדרכו המיוחדת; כל אחד ואחד ומקומו המיוחד לו, הן בשעת גידולו והן - קשה לומר זאת - בשעת נפילתו.

שלוש תכונות מיוחדות היו לו ליהושע: הוא היה בעל מחשבה, היתה לו חדוות חיים, והוא היה מרבה מעש. לא תמיד שלוש תכונות אלו מזדווגות כאחד. מי שמרבה מחשבה, עיתים שהוא ממעט לעשות, שהמחשבה המרובה עלולה למנוע האדם מעשייה. ומי שהוא מרבה מחשבה, עיתים כעין צער נסוך על פניו, שהמחשבה טורדת מנוחתו.

ביהושע התמזגו תכונות אלו. היה מעמיק לחשוב, מעולם לא הסתפק במה שמע או קיבל מאחרים. הירבה לשאול ולחקור; ואף ששאלותיו מרחבות - הרי שגם עשייתו היתה מרובה. היתה לו חדוות חיים שהתבטאה בכל תחום ותחום, שמחת הידע ושמחת אורח החיים. תמיד היה רגיל ואוהב לפזם ולשיר, יתכן שה"נשמה החסידי" שהיתה בו מביט-אבא, הובילה אותו לכך.

...רבותינו אומרים: "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם". לפעמים כשמתבטאים בביטוי "צדיק" על פלוני אלמוני, במיוחד על בחור צעיר, זה נראה משונה. הייתי רוצה לומר בענין זה רעיון שנדמה לי שיש בו אמת מרובה. נאמר "צדיק באמונתו יחיה". צדיק הוא זה שהינו מאמין, אבל הוא גם מסוגל לחיות באותה אמונה. רבים מאיתנו, בעלי-תורה ובעלי-מצווה, לעיתים קרובות, אמונתם הפנימית עמוקה יותר מזו שבאה לביטוי באורח חייהם. זה המסוגל להביא לידי ביטוי מוחשי את מלוא משמעות האמונה, גם אם הוא צעיר, הוא בבחינת צדיק, במובן שמתקיים בו "צדיק באמונתו יחיה". ליהושע היתה דרך משלו והוא האמין בדרך בה הלך וחי אותה בצורה עקבית ביותר עד אותו יום מר ונמהר.

...**"גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם"**. אנו שופטים את הצדיקים בחייהם על פי מעשיהם הנראים לעין, והואיל והעין מעצם טבעה אינה יכולה לחדור, איננו יכולים להעריכם לפי גדולתם האמיתית, שכשם שהראיה מוגבלת היא, כך מוגבל הזמן ומוגבל המעשה; ובשל מוגבלותם של החיים אין אנו יכולים לראות בהם הגדלות

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, כ"ט בניסן תשל"ד

משפחת רזמוביש היקרה,

אין נחומים על אבדן היקר מכל, ויודע אני שאין בכוחך של מלים להפיג את הכאב והצער. כותב אני אליכם כי אבל אני יחד עמכם ומשתתף בצערכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקיריה שבפל במערכה. חיים ז"ל נמנה עם הגבורים ששלמו בחייהם על הגנתנו, ושמו ייחרת בדברי הימים של עמנו הרצופים מאבק על קיומו.

תפילת כולנו היא, שמלחמת יום הכיפורים שנכפתה עלינו, ואשר תבעה קרבנות כה רבים, תביא בעקבותיה את השלום המיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכה לראות מדינת ישראל שלווה ובוטחת שלא תדע עוד מלחמות - ותהא זו גם נחמתכם.

שלכם בהוקרה,

אצנים קציר

→
והעמקות - לא כן בזמן מיתתם. מרן הרב חרל"פ אומר כי רב אינו יכול לתת לתלמידו אלא מה שיש בו (ברב). אלישע ביקש מאליהו הנביא, מורו ורבו, "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי...", ואליהו השיבו כי אם יראהו במוותו יזכה לך. הסיבה שאליהו לא יכל בחייו להענות לאלישע הינה, כי כל עוד היה הוא חי - עם כל גדולתו - היה הוא "מוגבל" ולא יכל לתת יותר ממה שיש לו, דהיינו: יותר ממה שנראה לאדם. רק במוותו - כאשר סרה ה"מוגבלות" וסר הצמצום, יכל ליתן לו מבוקשו. כשאנו מעריכים את אותם קדושים שנפלו במלחמה, אנו מעריכים אותם על פי מה שאנו הכרנו בחייהם, אבל הערכה זו אינה יכולה כלל למצות את מה שהם באמת היו והכילו.

... הזכרתי כמה מתכונותיו של יהושע, אבל כל זה רק מעט מזעיר ממה שבאמת היה בו. יש ביטוי בחז"ל שהקב"ה "מגלגל זכות על ידי זכאי". במוותם - יהושע וחבריו - מסרו נפשם על קיום האומה ולמען ארץ-ישראל. הם זכו למות מות קדושים; אם הם זכו - ומגלגלין זכות על ידי-זכאי - משמע שזכותם וזכותם גדולה עד מאוד. על הרוגי לוד, שמסרו נפשם למען הכלל, אומרים חז"ל שאין אף בריה יכולה לעמוד במחיצתם, כי אדם המוכן למסור נפשו כדי להציל את הכלל כולו, הרי הוא מוציא עצמו מתחום היחיד שלו - והופך להיות הכלל; כי כל הציבור עליו נישא, ובזכותו הוא חי. אכן, גדולים היו הם בחייהם, למרות שאנו - במגבלות ראייתנו - ראינו מלוא גדולתם רק בעת מיתתם.

...כשבאו תלמידיו של רבי יוחנן בן-זכאי לנחמו על מות בנו - לא קיבל מהם ניחומים, והיה אומר לכל אחד מהם, לא די לי בצערי שאתה מזכיר לי צערם של אחרים (ויש לשים לב כי רבי יוחנן בשעת צערו היה חש ומרגיש בצערם של אחרים, אף שהללו - כגון אדם הראשון - כבר קיבלו ניחומים). עד שבא תלמידו, רבי אלעזר בן-עזר ואמר לו: משל למלך שהפקיד פקדון בידי אוהבו, והיה אוהבו של המלך חרד בכל עת שמא אינו ראוי לשמור הפקדון או שמא יקלקל הפקדון, עד שנטל המלך פקדונו חזרה ושמח אוהבו של מלך ששר ממנו חששו. בן היה לך שחי את חייך עד תומם. אין הקב"ה סופר שנותיו של אדם כדרך שאנו סופרים. ספירה אחרת לו וחשבון אחר לו. בחשבוננו של מקום לפעמים שעה אחת שחי אדם כראוי עולה כדי מאה שנה. "בן היה לך שבא לעולם בלא חטא ויצא ללא חטא" - ופקדון הוחזר שלם. אמר לו רבי יוחנן לרבי אלעזר: "נחמתני כדרך המנחמים". למדנו מכאן שזו צריכה להיות דרך המנחמים הנכונה, לראות נחמה בהשבת הפקדון כשהוא שלם.

כל אלו שמסרו נפשם למען תקומת המדינה ולמען המשך חיי כלל ישראל, הם בבחינת פקדון שזכינו ליהנות ממנו תקופה קצרה. "תקופה קצרה" בעינינו - שהיא תקופה שונה בחשבוננו של מקום. עליהם ניתן לומר כי לא רק ש"יצאו בלא חטא" - אלא חזרו לבעל הפקדון בקדושה ובטהרה. **תהא נשמתו צורה בצרור החיים.**

שר הבטחון

גברת רבקה ומר מאיר רזמיבש היקרים ,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם חיים ז"ל.

סמל חיים רזמיבש ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל

בחזית הדרום במלחמת יום הכפורים ביום כב' בחשרי תשל"ד (18.10.73).

חיים ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל טוב וחבר מסור.

חיים היה אהוב על כל מי שהכירו.

זכרו של סמל חיים רזמיבש ז"ל הינו קודש ונצרכו בלבנו בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,
משהדיין - רב-אלוף (מיל")
שר הבטחון

שבת חשל"ד
פברואר 1974

מתוך דברי פרופ' יעקב רוזנברג, שנאמרו ביום ה"שלושים"

...אופי הלימודים באוניברסיטה, בשונה מהישיבה או התיכון, אינו מאפשר למורים ולמרצים להכיר את תכונות התלמידים. אף על פי כן, יהושע ז"ל צד את עינינו כבר בשנה הראשונה. ואם צד עינינו: הווי אומר שהיה משופע שפע רב בשתי תכונות אלה: הכשרון והחסד. הוא היה בעל-כשרון יוצא מהכלל... קראנו לו "אלפניק" (דהיינו: תלמיד שכל ציוניו הם "א"), שהוא מקבילו של מושג העילוי בישיבות. הוא הצליח לפתור את הבעיות הסבוכות ביותר שניתנו לו בתרגילים או בבחינות.

והוא היה בעל חסד - לא הסתפק בידיעתו שלו, אלא עזר לחלשים ממנו ושיתף אותם בידיעותיו שלו.

בתפילת שמונה-עשרה אנו מונים מעשיו של הקב"ה: "מכלכל חיים בחסד, מחיה מתים ברחמים רבים, סומך נפלים ורופא חולים...". על כל המעשים לא נאמר מהי התכונה בעזרתה עושה הקב"ה מעשיו, פרט לכלכלת החיים (ולחייאת המתים). לימדה אותנו התפילה, אתם המצווים להדבק במעשיו של הקב"ה, דעו כי כלכלת חיים - דורשת חסד; ואכן, כדי להצליח בתחום הכלכלה נחוצה מידת החסד.

יהושע ז"ל היה משופע בתכונות הללו ואילו זכינו, היו תכונותיו אלו מביאות אותו לפיסגה; והיה הוא עוזר ומסייע למדינת ישראל בפיתוח כלכלתה... אין לנו רבים כמותו ועל כן צר לנו על דאבדין ולא משתכחין.

MUNICIPALITY
OF BENEI-BERAQ
P.O.B. 2

עלי 783121-6 Phone

עיריית בני-ברק

ת"ד 2

לשכת ראש העירייה

בתשובה נא לחזור
In reply please quote

מס'

ב"ה, א' שבט תשל"ד
24 בינואר 1974

לכבוד
מספחת רוזנברג,
בני ברק.
מספחה יקרה,

אנו מרגיש חובה קדושה להביע לכם את השתתפותי בצערכם
העמוק ותנחומי הכנים בנפול

יקירכם חיים יהושע הי"ד

במלחמה זאת הצילו הבנים היקרים בנפשם ובגופם את חרות
ישראל וקיומו. אכן עמוק הכאב והצער אולם גדול הגאון.

על הגבורים של דורנו זה אומרים חכמינו: "גדולים צדיקים
במיתתם יותר מחייהם" שאכן קדשו את חייהם והתעללו לחיי רוח - חיי נצח,
כפי שבאמר: "צדיקים יושבים בגן עדן עטרותיהם בראשיהם ובהנים מזיו
השכינה".

יחד עם כל בית ישראל אני תפילה שבנים יקרים אלה יהיו
שליחי הגאולה ובזכותם יבוא השלום לארצנו ויקוים הפסוק: "וכתתו חרבואם
לאתים וחנינותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי הרב ולא ילמדו עוד
מלחמה".

בניסוס ארצנו ועתיד קיומה תמצאו נחומים לאסונכם הגדול
וזכרון יקירכם לא יסוף מאתנו לעולמי עד.

ברגשי הוקרה והערצה,

ישראל גוטליב
ראש העירייה.

סופות נעות

סופות נעות בעקבי הזמן,
בצירי המסע הארוך,
המתמשך מלב מדבר אל ליבי.
"עכביש"..."לכסיקון"..."טרטור".
סופות נעות,
לכסות ערוות מדבר,
מתגולל שיכור מדמים.
להשקיט זעקת ברזל,
מוטל בצדי דרכים.
לטשטש עקבות רגלי -
באחרון לילותיהם מהלכים.
ביסוד האדם -
יכסה האל, פשעי האדם.
אשרי הסופה, ואשרי העפר.

אות מלחמת יום הכיפורים

ציתן לסבייר רזומיביש (צוזשונני) וזיים יהושע זייל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ותזרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתני (שמואל ב, כב, מ')

רואיו בעבותות-קסם.

נמלאו כ"ג אביבים, חסר יום, והנה סערה עצומה התחוללה מפרקת סלעים, וגם את הסלע ששמו חיים יהושע. זאבי טרף התנפלו לטרפנו. שיירי דמנו אשר נשארנו מאושוויץ גירה תיאבונם. וחיים יהושע יקירנו יצא עם חבריו, להגן עלינו בגופו ושם, מעבר לחולות המדבר, כרע ונפל. כגיבור על הגנת ארצנו ובני-משפחותינו. **יהי זכרו קדוש וברוך.**

נכתב ע"י הדוד יהודה נחשוני ביום השנה הראשון לנפילתו

איך נפלו היבורים

כשמש השוקעת בעלטת צהריים, כן שקע אורו הטהור, בשנות אביביו היפות. כמה תקוות תלינו כולנו בו. כמה מבשרי-טובות היו אירועי-ימיו. הוא נבט כפרח, הצמיח ציץ ועשה פרי תפארת בתורה, בחכמה ובכל אשר עסק כל ימי נעוריו. חיוך של רחמים, כחוט של חסד היה משוך על פניו. היה אהוב לשמיים ונחמד לבריות. גדל כעץ רענן על יובלי מים, של חדרים וישיבות. השתלם, השתכלל והתעלה בכל המובנים. אחרי שנות הגות בישיבות לשמחת רבותיו ורעיו, בחר לו דרכו לשרת בצבא. כמה השקעות השקיעו בו הוריו, בכל שלבי התקדמותו. כמה אהבה הרעיפו עליו, יותר מכל הבנים, כאילו ניחש הלב, את האחרית הטראגית. וגם הוא כמה נצמד אל ההורים, אל בני המשפחה. ובהיכנסו בכל ליל-שבת אל ביתנו, מה הפיקו פניו חן, ומה אורו עיניו, כמי שאומר: אני עוד אתכם. היצמדות זו אל בית-הורים היתה גם נפשית ורוחנית. שמר על מורשת אבות, בצורה מיוחדת. אף בהיותו חייל קבע תפילתו בבית-מדרשו של האדמו"ר מספינקא שליט"א, בהבינו כי בכך הוא ממשיך מסורת של מאה שנה במשפחתנו. ואותו הדבר אחרי גמרו את שירותו הצבאי, והשתלם באוניברסיטה כרואה-חשבון. כל מוריו התפלאו על כושר תפיסתו, ועל מדותיו הנעלות, תמהו על עקביותו בהליכותיו המוסריות והדתיות. עליו אפשר להגיד, כי לא השתנתה מסכת חייו הטהורה משנות ילדותו, ועד אשר חתר להגיע לעשרים ושלושה אביבים. הוא היה ונשאר הילד הטוב, בעל הפנים המחייכות, הטהור במעשיו ומידותיו, במרוצת השנים רק התחדדו המידות. רק עמקו הכישורים. רק התרחבה הבינה, וזאת השתקף בפניו המאירות, מפיקות החן. חן-הילדות היה ונשאר בישותו, ומשך את

אתה יודע...

אתה יודע רזי עולם,
 וסתר כל חי לך גלוי וידוע;
 אתה החופש חדרי לבבם,
 ידעת העלם ההוא הצנוע.
 אתה יחידי שומע קולם,
 בהשבר הכד אל המבוע;
 ואוסף אליך אחרונת נשימתם,
 מן הגוף החרוד הקרוע.
 אתה לבדך זוכר את כולם,
 בהימוג באנוש כאב וגעגוע;
 נצרהו עימד בסתר אי שם,
 לפוקדו במועד הנכון הקבוע.

נחשוני (רזמיבש) יהושע-חיים
 ב"ר מאיר-צבי ורבקה
 כ"ה תשרי תשל"ד
 בסיני

חיים יהושע רזמיבש הובא אתמול למנוחות

נפל במלחמת יום הכיפורים בחזית הדרום

הובא לקבורה לאחר זיהוי גופתו

חיל המלואים חיים יהושע רזמיבש - נחשוני מבני ברק, שנפל במלחמת יום הכיפורים, סמך 21, נפל ביום ה' הולדתו, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

מ"ס, שהעביר הכתובים במערכת טעלי בני ברק ונציג התנועה במוסד דמות. אחד וקוביל על כל הלקי הצבור בעיר בוכת פליו וטוען לכל נוק. ודוד של הלל הוא ה"י יהודה נחשוני, עורך "ספרים". הכספתה האבלה יושבת "שבתי" בח' ב'תתתי"א, 16 בבני ברק.

חייל מילואים הובא לקבורה לאחר שזוהה

חייל המילואים חיים יהושע רזמיבש-נחשוני, סמך 21, נפגעה מ"ל צבי רזמיבש-נחשוני, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

הלוויה בנו ואחיו
חיים יהושע רזמיבש-נחשוני
 בן מאיר צבי ורבקה רזמיבש-נחשוני
 מבני ברק
 נפגעה על מזבח העם הארץ,
 התקיים היום, בטעם 1.00 אחה"צ, בבית הוריו, רח' בן-מח"י 16 בני ברק, ותצא להלקה הצבאית של בית העלמין בקריית שאול.
המשפחה המתאבלת

חייל למנוחות - לאחר זיהוי הגופה

חייל המילואים חיים יהושע רזמיבש - נחשוני מבני ברק, שנפל במלחמת יום הכיפורים, סמך 21, נפל ביום ה' הולדתו, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

ELTEMETTÉK CHAJIM JEHOŠUA NACHSONI-REZMUVÉS HÖSIHALOTTAT
 A csatorna nyugati oldalán esett el - Vasárnapig eltűntnek számított
 A kirját sauli temető katonai részlegében fejeződik a városi ügyosztály ellenőrzésénél főnvi gyászoló tümeg kíséretében utóira Chajim Jehosua Nachsoni (Rézműves) hné-bráki tartólkos katonát, aki a jom-kipur háborúban a Suez-csatorna nyugati oldalán hősi halált halt. A temetésen jelen volt hné-Brák nolaármestere, helyettesei, a városi tanács és a városvezetés tagjai. Katonatisztek, rabbik, katonatisz és városi intézmények megbízottainak népes csoportja.
 A siráni Samuel Solomon százas katonai rabbi tartott evász beszédet és azon reményének adott kifejezést, hogy a háború áldozatai mehozárak a hön öhajított békét. Az Ft Málé Ráchámmim imát Fuchman főüzör-mester recitálta.
 Az elesett katoná 23 évet élt és születésnapján, Tisri hó 22-én karta halálos sebét, amikor egy ellenséges rakéta eltalálta a tankot, amelyben szolgált. Vele együtt további két katona esett el és csak a tank parancsnoka mecnklít me. A háború óta eltűntnek számított Chajim Jehosua Nachsoni és csak vasárnap agnoszkálták vételepesen henz szas vízszálatok után.
 A hőshalott apja Cvi Nachsoni Rézműves, a hné-bráki munkástanács főüzviselője, a kinek fiúere Johud Nachsoni Rézműves, a Scarém vallásos tanítási főüzkeresztője. A Rézműves család nagyváradi származású.

חייל מילואים הובא לקבורה לאחר זיהוי גופתו

חיים יהושע רזמיבש-נחשוני מבני ברק, שנפל במלחמת יום הכיפורים, סמך 21, נפל ביום ה' הולדתו, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

חייל המילואים חיים יהושע רזמיבש-נחשוני מבני ברק, שנפל במלחמת יום הכיפורים, סמך 21, נפל ביום ה' הולדתו, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

חייל מילואים לקבורה לאחר זיהוי הגופה

חייל המילואים חיים יהושע רזמיבש-נחשוני מבני ברק, שנפל במלחמת יום הכיפורים, סמך 21, נפל ביום ה' הולדתו, כ"ב בתשרי, בפגיעת טיל ב"ב. שני ימים נוספים, ורק פסקה הטקסט נ"ב. המטה הוא בנו של מ"ל צבי רזמיבש - נחשוני.

חיים-יהושע זמביש
בן רבקה ומאיר-צבי
נולד בירושלים 2062705 25
נפול בקרב בסיני
במלחמת יום הכפורים
ב' בתשרי תשל"ד
בן 23 בנפלו תנצב"ה